



Arrest

nr. 142 896 van 9 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 18 februari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 februari 2014 wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) alsook een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“(...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, (...)

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1960 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

(...)

Terugleiding naar de grens.

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk ont de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 05/12/2007 ingediend. Deze aanvraag werd definitief verworpen op 26/09/2008. De beslissing is op 19/10/2008 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft een tweede asielaanvraag op 05/02/2009 ingediend. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen op 03/03/2009. Deze beslissing is op 03/03/2009 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft een derde asielaanvraag op 15/06/2009 ingediend. Deze aanvraag werd definitief verworpen op 08/10/2010. Deze beslissing werd op 09/01/2014 aan betrokkene betekend,

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend op 16/06/2009. Deze aanvraag werd verworpen op 22/03/2013. Deze beslissing is op 26/04/2013 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 16/05/2012. Deze aanvraag werd ingewilligd op 11/10/2012. Deze beslissing is op 05/11/2012 aan betrokkene betekend. Een tijdelijk verblijf werd verleend op 21/11/2012 geldig tot 04/11/2013.

Betrokkene werd door de gemeente Gent geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 19/10/2008, 03/03/2009 en 09/01/2014.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. (...)”

“(...) wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, (...)

voor het grondgebied van België, evenals (...), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven. (...)

De beslissing tot verwijdering van 18.02.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven In toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

(...)

Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft betekeningen gekregen van verschillende verwijderingsmaatregelen. Hij heeft nooit vrijwillig gehoor gegeven aan de terugkeerverplichting niettegenstaande hij verschillende bevelen om het land te verlaten heeft gekregen, op datum van 19/10/2008, 3/03/2009 en 9/01/2014. Deze maatregelen bleven zonder gevolg. Het is duidelijk dat betrokkene weigert een einde te stellen aan zijn illegale situatie. Hij is opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Daarom wordt hem een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid op ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Zij stelt dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gerepatriëerd.

2.2. Uit het verslag van vertrek, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partij zonder verzet is vertrokken naar Warsaw, Polen, op 7 maart 2014.

Uit voormeld gegeven blijkt dat de eerste bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, volledige uitvoering heeft verkregen. Ter terechtzitting bevraagd naar het belang van verzoekende partij bij de handhaving van het beroep, gelet op het feit dat het bevel werd uitgevoerd, stelt de advocaat inderdaad geen belang meer te hebben.

Het beroep ten aanzien van deze beslissing is dan ook niet ontvankelijk.

De opgeworpen middelen zullen verder worden behandeld voor zover zij betrekking hebben op de beslissing tot afgifte van een inreisverbod.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

"(...) de bestreden beslissing schendt:

1/ schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

2/ schending van de artikelen 2 en 3 evan de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de Bestuurshandelingen: schending van formele motiveringsplicht;

3/ schending van artikel 74/11, §1, lid 1 en 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4/ schending van artikel 74/11, §2, lid 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

5/ schending van artikel 3 en 8 E.V.R.M

6/ schending van het evenredigheidsbeginsel.

En dit om volgende redenen:

Verzoeker is een erkend vluchteling in Polen en is vader van een minderjarig legaal kind dat kankerpatient is in België met wie hij een gezinscel vormt (stukken 2) samen met zijn vrouw.

Overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort Vreemdelingenwet) dienen de administratieve beslissingen met redenen omkleed.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schrijven deze verplichtingen evenzeer voor. De bestuurshandelingen moeten

uitdrukkelijk worden gemotiveerd en de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing te grondslag liggen. Zij moet bovendien afdoende zijn. In casu dient vastgesteld te worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod niet op een correcte wijze werd gemotiveerd.

Er wordt immers op geen enkele wijze rekening gehouden met de individuele situatie van verzoeker.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening heeft gehouden met deze specifieke omstandigheid, dient te blijken uit de bestreden beslissing, hetgeen in casu geenszins het geval is.

Het inreisverbod is gebaseerd op artikel 74/11 §1, Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

In de bestreden beslissing wordt zonder enige afdoende motivering een inreisverbod van 3 jaar.

De duur van het inreisverbod dient echter te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen uitdrukkelijk in de wet wordt vermeld.

De gemachtigde kan overeenkomstig artikel 74/14 § 3 Vreemdelingenwet geen enkele termijn bepalen indien er een risico op onderduiken bestaat.

Immers voorziet de Vreemdelingenwet in artikel 7 alinea 2 en 3 (gewijzigd bij wet van 19 januari 2012 en in werking op 27/02/2012) een aantal preventieve maatregelen om de uitvoering van de verwijderingsmaatregel na te streven. Het uitvoeringsbesluit van 19 juni 2012 (KB van 19 juni 2012 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit van 08/10/1980 en van het KB van 20/07/2001 betreffende de werking en het personeel van de algemene inspectie van de federale politie en van de lokale politie in het kader van de controle van de gedwongen terugkeer; B.S. 2 juli 2012) verduidelijkt hieromtrent dat de Minister of zijn gemachtigde de volgende preventieve maatregelen kunnen opleggen om het risico op onderduiken te vermijden:

- het zich regelmatig aanbieden bij de gemeente of bij tegenpartij zelf of

- het storten van een financiële waarborg.

Artikel 27 § 3 Vreemdelingenwet benadrukt dat er enkel zal worden overgegaan tot opsluiting indien er geen andere, minder dwingende maatregelen kunnen worden genomen die doeltreffend kunnen zijn.

De Terugkeerrichtlijn (Richtlijn Raad nr. 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, Pb. L. 24 december 2008, afl. 348, blz. 98) bepaalt in artikel 15:

Tenzij in een bepaald geval andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kunnen de lidstaten de onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt alleen in bewaring houden om zijn terugkeer voor te bereiden en/of om de verwijderingsprocedure uit te voeren, met name indien: a) er risico op onderduiken bestaat, of b) de betrokken onderdaan van een derde land de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert [...].”

Verzoeker meent dat tegenpartij de proportionaliteit en het evenwicht dient na te streven met andere fundamentele rechten.

Verzoeker is van mening dat de DVZ alle elementen in overweging dient te nemen die haar gekend zijn op het moment dat zij moet oordelen.

Verzoeker meent dat er tot op heden er nog steeds geen volledig onderzoek heeft plaatsgevonden van alle nodige elementen om een mogelijke inbreuk op één van de artikelen van het EVRM vast te stellen.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

Uw Raad oordeelde recent het volgende in een gelijkaardig dossier:

“3.7. De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.)

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: ‘de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek

overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met 'alle omstandigheden eigen aan het geval' en dat met het evenredigheidsbeginsel respecteert.' (Parl.St.Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker ...

3.8. Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar een motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Een schending dan de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende het inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd. ..." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest 92 111 van 27/11/2012 in de zaak RvV 106 549/II)

Dit arrest kan naar analogie worden toegepast.

In de bestreden beslissing wordt evenwel gemotiveerd waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan doch dit is volgens verzoeker geen afdoende motivering om de 3 jaar op te leggen voor wat betreft het inreisverbod.

Bovendien bepaalt artikel 74/11, §2, lid 2 Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat dient rekening gehouden te worden met humanitaire redenen:

"De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen."

In casu zijn dergelijke humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig: verzoeker heeft zich volledig in ons land geïntegreerd gedurende zijn legaal verblijf hij woont samen met zijn vrouw en kind die legaal in het rijk verblijven.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft echter geen enkele afweging gemaakt tussen het opleggen van het inreisverbod en de persoonlijke situatie van verzoeker, minstens blijkt een dergelijke afweging niet uit de bestreden beslissing.

De formele motiveringsplicht juncto artikel 74/11, §2, lid 2 Vreemdelingenwet is geschonden.

Dat het verzoek tot nietigverklaring mogelijkerwijze laattijdig zal behandeld worden gezien verzoeker op elk moment kan gerepatriëerd en het schengengebied niet meer mag betreden voor drie jaar terwijl hij erkend vluchteling in Polen, een lidstaat van het schengengebied worden reden waarom gevraagd wordt de beslissing te willen schorsen en nietig te verklaren. (...)"

3.2. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verweerder heeft immers duidelijk aangegeven op welke juridische basis en op grond van welke feitelijke gegevens werd beslist om over te gaan tot het opleggen van een inreisverbod en waarom er werd geopteerd voor een inreisverbod dat drie jaar geldt, met name omdat: *Betrokkene heeft betekenissen gekregen van verschillende verwijderingsmaatregelen. Hij heeft nooit vrijwillig gehoor gegeven aan de terugkeerverplichting niettegenstaande hij verschillende bevelen om het land te verlaten heeft gekregen, op datum van 19/10/2008, 3/03/2009 en 9/01/2014. Deze maatregelen bleven zonder gevolg. Het is duidelijk dat betrokkene weigert een einde te stellen aan zijn illegale situatie. Hij is opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Daarom wordt hem een inreisverbod van 3 jaar opgelegd.* Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Uit het door verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

3.3. Verzoekende partij kan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder bij het bepalen van de geldigheidsduur van het inreisverbod dat haar werd opgelegd geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan haar dossier en derhalve de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet heeft miskend. Verweerder heeft namelijk duidelijk gesteld dat wordt geopteerd voor een inreisverbod dat drie jaar geldt omdat verzoekende partij nadat haar diverse bevelen om het grondgebied te verlaten waren betekend geen initiatieven nam om vrijwillig het Belgisch grondgebied te verlaten. De Raad merkt in dit verband op dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, vermag rekening te houden met het feit dat het niet uitvoeren van (een) eerdere betekende verwijderingsmaatregel(en) niet het gevolg is van een laattijdig handelen, maar voortvloeit uit de manifeste onwil van een vreemdeling om een in het verleden overeenkomstig de wet genomen verwijderingsmaatregel te respecteren. Het maken van een onderscheid tussen deze twee situaties is niet onlogisch of onredelijk. Dit te meer omdat artikel 74/11, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het inreisverbod in werking treedt de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Verweerder kan in aanmerking nemen dat een vreemdeling die geen enkele bereidheid toont om gevolg te geven aan een verwijderingsmaatregel, manu militari uit het Rijk zal dienen te worden verwijderd wat enige tijd in beslag kan nemen, zodat het inreisverbod pas later zijn volle uitwerking zal kennen dan in het geval waarbij een vreemdeling weliswaar de hem toegekende termijn om het land te verlaten niet respecteerde, doch wel aantoonde dat hij reeds bezig was om een vertrek op korte termijn te verwezenlijken. Verzoekende partij lijkt ook uit het oog te verliezen dat het inreisverbod niet geldt voor het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen waarvoor zij beschikt over de nodige documenten om er zich naar toe te begeven, zodat dit inreisverbod haar verblijf in Polen niet verhindert. Bovendien blijkt dat de verzoekende partij in het verleden een tijdelijk verblijfsrecht in België had gekregen in functie van haar partner en kind maar dat dit haar werd ontnomen omdat zij niet voldeed aan de voorwaarden tot verlenging van het verblijfsrecht en zij sindsdien illegaal verblijft op het grondgebied. Uit de reden van niet verlenging kan bovendien opgemaakt worden dat verzoekende partij geen aanstalten maakte om zich te integreren, zo liet zij na zich te begeven op de arbeidsmarkt. Niets verhindert – en verzoekende partij toont dit ook niet aan – dat de partner en het kind verzoekende partij bezoeken of vergezellen in het land van herkomst. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij, als gevolg van het inreisverbod, nu niet meer met hen zou (kunnen) samenleven. Voorts, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, is het kind dat zij erkend heeft niet ziek maar gaat dit om een ander kind waarvan niet bewezen is dat zij de vader is. Er blijkt dan ook niet dat verweerder aan de specifieke familiale situatie van verzoekende partij, in de mate dat deze relevant was, voorbijging.

Verzoekende partij maakt met haar uiteenzetting geenszins aannemelijk dat verweerder enig dienstig gegeven buiten beschouwing heeft gelaten.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.4. De verzoekende partij maakt geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad benadrukt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RVS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

3.5. De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom of op welke wijze de beslissing tot inreisverbod een schending zou uitmaken van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

3.6. Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizendvijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER